

tror imidlertid, at § 9 i alt Fald ikke udelukker at gaa den eneste praktiske Vej, man kan gaa, nemlig at give direkte Tilskud fra Kommunens Side til lokale Afdelinger af Fagkasserne og opgive ethvert Forsøg paa at give Tilskud til enkelte Medlemmer.

En anden Ændring, jeg eventuelt kunde have ønsket, er, at Staten gennem Kasserne fik Ret til at udstede visse Laan til de arbejdsløse. Det er nemlig, mine Herrer, ganske naturligt, at Folk ere elendigst stillede, naar de ere arbejdsløse, men der er en Elendighed, der maaske er lige saa stor og vil virke i alt Fald socialt lige saa stærkt. Jeg sætter, at en Mand har en Livsforsikringspolice eller har købt en lille Ejendom, og at han saa ikke kan betale sit Præmiebeløb eller det Afdrag, han skal betale af Huset, saa maa han paa Grund af Arbejdsløshed ikke alene døje den sjælelige Følge deraf, men ogsaa, at hans smaa Opsparinger i Policeform eller i Form af det lille Hus, han har købt, skulle gaa tabt. Jeg tror, at det virker mere ødelæggende end mange andre af Arbejdsløshedens Følger. De Herrer maa, med Hensyn til Arbejderboliger, huske paa, at en stor Del af de Ejendomme, der købes af Arbejderne, ere ikke af en saa velgørende Natur, som man i og for sig skulde tro. Det staar for mig, at den store Del af den Jord, man udstykker til københavnske Arbejdere eller Arbejdere i andre Byer, har ikke den Værdi, man skulde tro. Sagen afgøres ofte af entreprenante Sagførere, for hvem det kun er en Forretning, uden at der ligger nogen særlig Humanitet bagved Bestræbelserne. Og hvis et saadant Selskab af strengt forretningsmæssig Natur ikke faar sine Afdrag, risikerer man, at Huset tages bort fra den paagældende.

Endelig er der det Forhold, som det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) omtalte, om de 70 Dage. Vi have faaet nogle Indrømmelser fra Udvalget, men jeg tilstaar, at jeg tror, man der burde have gjort det ærede Medlem nogle flere Indrømmelser. Imidlertid har jeg haft ganske let ved at resignere, først og fremmest ud fra den Betragtning, at hvad det gælder om, er at faa Forslaget hurtigst muligt igennem Rigsdagen, og dernæst, fordi jeg mener, at det, vi have her i Form af Paragraffer, bliver kun mere eller mindre ufuldstændige Rammer. Der, hvor det afgørende skal iværksættes, er ude i selve Livet, i Foreningerne selv. For saa vidt staar det altsaa for mig som

temmelig ligegyldigt, hvorledes vi affatte Paragrafferne, idet det afgørende er, at disse Foreninger blive dannede og dannede saaledes, at følgende to Principper blive respekterede: det ene, at Foreningerne kunne dannes saaledes, at Arbejderne ville gaa ind i dem, hvilket vil sige, at Fagforeningerne stille sig velvilligt til dem, thi ellers kan Loven ikke føres ud i Livet, og det andet, at Foreningerne undergives en saadan Kontrol, at Staten kan give sit Tilskud. Naar de to Ting: Selvstyre paa den ene Side og Kontrol paa den anden, fastholdes, bliver det, om Paragrafferne ere affattede paa den ene eller anden Maade, om der staar et Komma eller Semikolon her og der, relativt ligegyldigt.

Jeg ønsker til Slutning, at gøre nogle Bemærkninger først og fremmest til de forskellige politiske Partiers Chefer. Naar vi nu skulle ind i storpolitiske Forhandlinger, vil jeg bede de Herrer indstændigt om ikke at blande denne Lov ind deri. Lad den endelig ikke blive knyttet sammen med Toldloven eller Valgloven! Lad den være ganske uafhængig deraf! Hvad enten vi faa Forlig i Aar eller ikke, lad i hvert Fald denne Lov være udenfor! Man kan godt risikere noget saadant, vi have set det før, at en uvedkommende Sag kommer med. Og jeg tror dog, at en Toldlov og en Valglov ikke have mere med hinanden at gøre end denne Lov og en Valglov.

En anden Bøn vil jeg rette til de radikale, det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og hans Venner: de maa endelig passe paa deres ærede Meningsfælle i Landstinget, det udmærkede radikale Medlem for København (Brandes). Han synes, efter sin Stilling til Arveloven og enkelte andre Udtalelser at dømme, at være en meget konservativ Mand, og derfor beder jeg indtrængende de radikale om at passe paa, at han ikke faar alt for store Betæneligheder ved denne Lov.

Jeg begyndte med at sige, at jeg har deltaget i Indstillingen ogsaa af den Grund, at det er af mindre Betydning, hvorledes Loven er affattet, da det er Livet, der skal forme den. Men der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg ikke har stillet Ændringsforslag. Det er, fordi jeg ønsker, at dette Forslag skal fremtræde ikke som Højres — det har det været — ikke som Reformpartiets og ikke som Socialdemokratiets, men som Folketingets, med den Vægt, en enstemmig Folketingsafstemning giver. Det er mine Grunde, som jeg ved, billiges af mine ærede Parti-